

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διοικοῦντες **Ν. Α. ΚΟΥΣΣΕΛΗΟΠΟΥΛΟΣ** ἰδιοκτῆτης

ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Κ.Κ.

ΑΜΠΕΛΑ ΤΙΜ., ΑΣΙΩΤΟΥ Η., ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ.,

ΒΕΡΓΟΥ Β., ΒΟΥΡΒΑΧΗ Γ., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ., ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ.,

ΔΙΑΔΕΙΣΜΑ Κ., ΔΡΑΓΑΤΗ ΙΑΚΩΒΟΥ., ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΥ Γ.,

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΚΑΒΑΣΙΔΑ ΙΩ.,

ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ ΤΙΜ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Η.,

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΗΑΙΑ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝ.,

ΠΑΝΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ., ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΕΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

× × ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Ι., ΣΙΓΑΛΑ Μ., ΜΑΝΤΖΑΚΟΥ Σ., ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΥ Η.,

ΠΑΣΧΑΛΗ ΣΗΥΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ., καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρα, 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3, ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ ἀργ. 3

Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν διωκοῦνται διάφορα ἔδωρα
Ἐκάστη συνδρομὴ ἀρχομένη τῆν 1ην Ἰανουαρίου λήγει τῆν 31 Δεβρου
ἐκάστου ἔτους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΤ ΦΥΛΛΟΥ»,

11—Ὀδὸς Ἀδριανοῦ, μετὰξὺ φαρμακείων «Ἐλαιοῦ» καὶ Παλ. ἡγοῦς 11

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ
τῷ ἐξωτερικῷ τὸ «Παιδικὸν Φύλλον» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν
Διευθυντὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἐλξαν τέλος αἱ ἑορταὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, διαρκέσαι ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ. Εἰς τὸ Στάδιον, εἰς τὸ σκοπευτήριον, εἰς τὸ ποδηλατοδρόμιον συννητήθησαν παλαιὸς καὶ νέος κόσμος ἀμιλλώμενοι τίς νὰ νικήσῃ εἰς ἀγῶνα εὐγενῆ. Ἡ μοῖρα ἐπεφύλασσε τὴν μεγαλύτεραν νίκην διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἑλλὰς ἐξῆλθε νικήτρια ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ἡ ὁποία διὰ τῆς φιλοξενίας ἦν παρέσχε πρὸς τοὺς συρρεῦσαντας ξένους ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ἀξία τῆς ἐκτιμῆσεως ἧς ἠξίωσεν αὐτὴν ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερική. Τὸ γέρας τοῦτο τῆς φιλοξενίας, τῆς κοσμιότητος, τῆς τάξεως, τῆς περιποιήσεως, τῆς εὐγενούς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ξένους ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ ἡ Πατρίς ἡμῶν. Καὶ τὸ ἐκέρδισε.

Τὸ μαρτυρεῖ ὁ ἐνθουσιασμός δι' οὗ ἐξεφράσθησαν περὶ τῆς ἡμέτερας Πατρίδος οἱ ξένοι ἀθληταί, τὸ βεβαιοῦσι τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης τὰ ὁποία ἔχυσαν ἀπχωριζόμενοι τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων τῶν.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κατ' ἰδίαν ἀγῶνας δὲν ὑπελείφθη ἡ Πατρίς ἡμῶν. Δέκα στέφανοι ἐκ κοττίνου καὶ εἴκοσιν ἐκ δάφνης ἔστεψαν τὴν τετιμημένην κεφαλὴν Ἑλλήνων ἀθλητῶν ἀπέναντι ἑνδεκα πρώτων καὶ ὀκτὼ δευτέρων οἵτινες ἔστεψαν τὰ εὐγενῆ τέκνα τῆς Νέας γῆς, ἑπτὰ πρώτων καὶ τεσσάρων δευτέρων οἵτινες ἐκόσμησαν τοὺς κροτάφους τῶν εὐγενῶν Γερμανῶν, πέντε πρώτων καὶ τεσσάρων δευτέρων οἵτινες ἐτίμησαν τοὺς ἀδελφοὺς Γάλλους, δύο πρώτων καὶ ἑνὸς δευτέρου οἵτινες ἔστεψαν τοὺς εὐγενεῖς Αὐστραλοὺς, δύο πρώτων οἷς ἐκέρδισαν οἱ ἀλγυμοῖνοι Οὐγγροὶ, δύο πρώτων δι' ὧν ἐτιμήθη ἡ Αὐστρία, τριῶν πρώτων καὶ τριῶν δευτέρων οἵτινες ἔστεφάνωσαν τοὺς Ἀγγλοὺς, ἑνὸς πρώτου καὶ ἑνὸς δευτέρου τοὺς ὁποίους ἐκέρδισαν οἱ Δανοὶ, ἑνὸς πρώτου μεθ' ἑνὸς δευτέρου δι' ὧν ἐβραβεύθησαν οἱ ἀθληταὶ τῆς Ἑλβετίας καὶ ἑνὸς τέλους δευτέρου ὅστις ἔστεψεν εὐγενῆ Σουηδόν.

Διερχόμενοι τὰ ὀνόματα τῶν Ὀλυμπιονικῶν σταματήσατε πρὸ τοῦ Λούη, τοῦ Μπτροπούλου, τοῦ Ἀνδριακοπούλου, τοῦ Μαλοκίην, τοῦ Ὀρφανίδου, τοῦ Καρασεβδά, τοῦ Φραγγούδη, τοῦ Γεωργιάδου, τοῦ Πύργου, τοῦ Κωνσταντινίδου, τοῦ Βασιλάκου, τοῦ Παρασκευοπούλου, τοῦ Γούσκου, τοῦ Τσίτα, τοῦ Περωάκη, τοῦ Ξενάκη, τοῦ Δρίδα, τοῦ Πεπανοῦ, τοῦ Ἀνδρέου, τοῦ Χασάπη, τοῦ Κωλέττη, τοῦ Παυλίδου, τοῦ Νικολοπούλου, τοῦ Καρακάλου, τοῦ Ἀκρατοπούλου, τοῦ Πετροκοκκίνου, τοῦ Κάσδαγκλη, τοῦ Χαλκοκονδύλη. Ἀναλογισθῆτε τὴν ἐπαξίως προσγενομένην εἰς αὐτοὺς τιμὴν παρ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, χειροκροτήσατε τὸν ἐνθουσιασμόν μεθ' οὗ ἐροῖσθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα, θαυμάσατέ τους καὶ μνησθῆτε αὐτούς.

Παρασκευαζόμενοι ἀπὸ τοῦδε διὰ τὴν μέλλουσαν Ὀλυμπιάδα θέλετε παράσχη νέον κλέος τῇ Πατρίδι ἡμῶν. ἡ δὲ ἀμάραντος δάφνη καὶ ὁ ζηλευτὸς κόττινος θὰ στέψῃ μίαν ἡμέραν πρὸς τιμὴν καὶ ἡμῶν καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν τὴν τετιμημένην κεφαλὴν Σας.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ

Α' Ὀλυμπιάδος ἀνασυσταθέντων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων 1896

Ἀγώνισμα	Ὄνομα, πατρίς Α' βραβευθ.	Ὄνομα, πατρίς Β' βραβευθ.
Δρόμος 100 μέτρων	Βοῦρκε ἐξ Ἀμερικῆς	Χόφμαν ἐκ Γερμανίας
» 400 »	Βοῦρκε »	Φλάκ ἐξ Αὐστραλίας
» 800 »	Φλάκ ἐξ Αὐστραλίας	Κόυτε ἐξ Ἀμερικῆς
» 1500 »	Φλάκ »	Μπλόκ »
» 110 » μετ' ἔμποδ.	Κούρτης ἐξ Ἀμερικῆς	Γκοῦλδινγκ »
Μακροθώμιος δρόμος	Λούης ἐξ Ἑλλάδος	Βασιλάκος ἐξ Ἑλλάδος
Ἄλμα εἰς ὕψος	Κλάρκ ἐξ Ἀμερικῆς	Κόνολν ἐξ Ἀμερικῆς
» ἐπὶ κοντῶ	Χόυτ »	Τάυλερ »
» ἀπλοῦν	Κλάρκ »	Γκάρτε »
» τριπλοῦν	Κόνολν »	Τουφερῆ ἐκ Γαλλίας
Δισκοβολία	Γκάρτε »	Παρασκευόπουλος ἐξ Ἑλλάδος.
Σφαιροβολία	Γκάρτε »	Γούσκος »
Ἄρσες βιτῶν διὰ μιᾶς χειρὸς	Ἑλλιοτ ἐξ Ἀγγλίας	Ζένσεν ἐκ Δανίας
» » δι' ἀμφοτέρων	Ζένσεν ἐκ Δανίας	Ἑλλιοτ ἐξ Ἀγγλίας
Πέδη	Σούμαν ἐκ Γερμανίας	Τοίτας ἐξ Ἑλλάδος
Δ ζυγόν καθ' ὁμάδας	Χόφμαν ὁμάς »	Παρελ Γυμν. Σὺλ. ἐξ Ἑλλάδος.
Μενόζυγον »	Χόφμαν »	Δὲν ὑπῆρχον ἄνταγωνισταί.
Διζυγον »	Φλάταῦ »	Ζούτερ ἐκ Σουηδίας
Μονόζυγον »	Βεῦγκέρτνερ »	Φλάταῦ ἐκ Γερμανίας
Ἴππικ ἐφαλτ. ἄνευ λαβίδων	Σούμαν »	Σούτερ ἐξ Ἑλβετίας
» » μετὰ »	Σούτερ ἐξ Ἑλβετίας	Σούμαν ἐκ Γερμανίας
Κρίκοι	Μη-ρόπουλος ἐξ Ἑλλάδος	Περωάκης ἐξ Ἑλλάδος
Ἀναρτήσις ἐπὶ καλῶ	Ἀνθριακόπουλος »	Ξενάκης »
Κολυμβητικὴ 100 μέτρων	Χάγγος Γκούτμαν ἐξ Οὐγγαρ.	Δρίδας »
» 500 »	Νέουμαν ἐξ Αὐστρίας	Πεπανός »
» 1200 »	Χάγγος Γκούτμαν ἐξ Οὐγγαρ.	Ἀνδρέου »
ἄγων ναυτῶν 100 »	Μαλοκίνης ἐξ Ἑλλάδος	Λαούπη »
Σκοπὸς ἀπὸ 300 μ. διὰ τουφ.	Ὀρφανίδης »	Παυλίδης »
» » 200 » »	Καρασεβδάς »	Μέρλεν ἐξ Ἀγγλίας
» » 25 » διὰ ρεβολ.	Τζῶν Παίτν ἐξ Ἀμερικῆς	Σούμερ Παίτν ἐξ Ἀμερικῆς
» » 30 » »	Τζῶν Παίτν »	Σούμερ Παίτν »
» » 25 » διὰ πιστολ.	Φραγκούδης ἐξ Ἑλλάδος	Καρασεβδάς ἐξ Ἑλλάδος
Σφαιρική φιλάθλων	Γρασελό ἐκ Γαλλίας	Καλό ἐκ Γαλλίας
» Διδακάλων	Πύργος ἐξ Ἑλλάδος	Περονί »
Σφαίρική φιλάθλων	Γεωργάδης »	Καράκαλος ἐξ Ἑλλάδος
Ποδηλ. ἀγῶνες 100 χιλιομ.	Φλαμάν ἐκ Γαλλίας	Κωλέττης »
» 2 »	Μασσόν »	Νικολόπουλος »
» 10 »	Μασσόν »	Φλαμάν ἐκ Γαλλίας
Πρὸς χρόνον στρωφῆς στίβου	Μασσόν »	Νικολόπουλος ἐξ Ἑλλάδος
Μακροθώμιος ποδηλ. δρόμος	Κωνσταντινίδης ἐξ Ἑλλάδος	Γκαϊττιγκ ἐκ Γερμανίας
Ἀγὼν ποδηλ. δωδεκάωρος	Σμᾶλ ἐξ Ἀμερικῆς	Κηπιγκ ἐξ Ἀγγλίας
Δόσον-τένις ἀπλοῦν	Βόλαντ ἐξ Ἀγγλίας	Ἀκρατόπουλος ἐξ Ἑλλάδος
» » διπλοῦν	Βόλαντ »	Πετροκόκκινος »
» » »	Τρόφου ἐκ Γερμανίας	Κάσδαγκλης »

***

Κατὰ τὸν ἀνωτέρω πίνακα ἐξετελέσθησαν ἀγωνίσματα 44 εἰς ἃ ἔλαβον μέρος ἀγωνισταὶ τῶν ἐξῆς 11 κρατῶν Ἀμερικῆς, Ἑλλάδος, Γερμανίας, Γαλλίας, Ἀγγλίας, Αὐστραλίας, Οὐγγαρίας, Αὐστρίας, Δανίας, Ἑλβετίας καὶ Σουηδίας. Τὸν ἀριθμὸν τῶν πρώτων καὶ δευτέρων βραβεῖων ἅτινα ἔλαβον εἰς ἀγωνιστὰς ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω ἐθνῶν εὕρισκε ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα.

Η ΣΗΜΑΙΑ

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἦσαν τὰ χρόνια τὰ καλά, τὰ ἅγια χρόνια τῆς ἐπικρατοσύνης. Ἐγὼ ἤμουν εἰκοσι χρονῶν παλληκάρι . . . Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ πατρίδα μου εἶχε πλικώση ἀγκέρι ἐχθρικό . . . Πέρα ἀπὸ τὸ ὕψωμα ἐφαίνετο σὰν καπνὸς ἡ σκόνη ποῦ τὰ βάρβαρα πόδια ἐσήκωναν. Λές, ὅτι καὶ ἡ σκόνη ἀκόμα τῆς πατρίδος μας ἀνετριγιάζε εἰς τὸ πάτημά των καὶ ἐσπευθεν εἰς τὸ κενὸν διὰ νὰ ἀποφύγη τὸν ἐξευτελισμὸν νὰ ποδοπατηθῇ ἀπὸ τὰ πόδια των . . . Ὁ καπετάνιος μας, τρεῖς φέξη ἀκόμη μας διέταξε νὰ τραυηζώμεν ἐμπρός . . . Κ' ἐβλεπες νὰ ἀνεμίζουν ἡ κἀτασπρες φουστανέλλες καὶ νὰ λάμπουν τὰ σοκράζιχα εἰς τῆς αὐγῆς τὴν πρώτη λάμψη . . . Τὸ στρατεύμα μας ἐτόλιζεν ἡ σημαία . . . Τὴν εἶχαμε μάλιστα ἐμπρός διὰ νὰ μᾶς προφυλάττῃ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν τὰ βόλια . . . Ἐπροχωρίσαμε, ὅταν ἀκούμε αἰφνης φοβερὴ βοή . . . Ὁ ἐχθρὸς εἶχε πλησιάσει καὶ ἤρχισε ἀπὸ τὸ πλάγι τοῦ βουνοῦ νὰ ξεπροβάλλῃ . . . Ἀρχισαν τότε ἀμέσως αὐτοὶ τὴ φωτιά, ἀρχίσαμε καὶ μεῖς . . . Καὶ ἀκούγες μὲ τὸ σφύριγμα ποῦ ἄφινε τὸ βόλι, τὸ ψυχομάχημα τοῦ συντρόφου μας καὶ μέσα εἰς τὸν θόρυθον αὐτὸν καὶ τὸν πυκνὸν καπνὸν, ἡ γαλανόλευκη σημαία μας μὲ περιράνεια νὰ ζεδιπλώνεται καὶ νὰ ἀκούηται τὸ τρίξιμο τῶν πτυχῶν τῆς ὡς εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνός μας . . . Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἰδῆς τὴν σημαία διὰ νὰ νιώσης τί σημαίνει . . . Σὲ ὄλους ἔδινε θάρρος, ὄλους μᾶς ἐθέρεινε . . . Μισὴ ὥρα ἐβασταζε ἡ μά-

χη . . . Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ πλημμυρίζῃ . . . Ἐμεῖς δὲν εἴμεθα οὔτε τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὸν συρφετὸν τοῦ ἐχθροῦ. Ἐξαφνα ὁ σημαιοφόρος πίπτει νεκρὸς ἐμπρός εἰς τὰ πόδια μου . . . Ἡ σημαία κλονίζεται . . . Ἀλλ' ἡ Ἑλλην. σημαία ποτὲ δὲν πίπτει . . . Εὐθύς τὴν ἀρπάξω ἀπὸ τὰ παγωμένα δάκτυλα τοῦ συντρόφου μου, τὴν ὑψῶνω μὲ τὸ ἓνα χεῖρ ψηλά διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν ὄλα τὰ παλληκάρια καὶ μὲ τ' ἄλλο προσπαθούσα νὰ ρίχνω τουφεκιές . . . Τὴν χαρὰ ποῦ ἐπλάταινε τὰ στήθεα μου, τί φλόγα ἀνάβει τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Στέμμα ἂν μοῦ φορούσαν αὐτοκρατορικό δὲν θὰ ὑπερηφανεύομην τόσο. Σεύρισε τί εἶνε νὰ βαστάς σημαία, ἔταν εἰ ἄλλοι γύρω σου πολεμοῦν; . . . Ἦμουν τὸ πρωτοπαλληκάρη. Καὶ νεκρὸς ἂν ἐπερτα, θὰ ἦτο χαρὰ μου, γιατί θὰ εἶχα νεκρικό σεντόνι τῆς σημαίας. Καὶ ὅσω ἐσυλλογιζόμην πὼς μία στάλα τοῦ αἵματός μου θὰ ἔβαφε τὴν γαλανόλευκην σημαία μας, τόσο ἐπαραπονόμην κατὰ τῆς τύχης ποῦ δὲν ὄριζε καὶ εἰς ἐμὲ τέτοιον ἐνδοξον, τέτοιον ἅγιον θάνατον . . .

Τὸ χεῖρ μου, ποῦ ἐβαστούσε τὴν σημαία, δὲν ἐκουράσθη καθόλου . . . Ἐβαστούσε τόσο βαρὺ καὶ μεγάλο πρᾶγμα καὶ ὅμως ἦτο αἰωνίως ξεκούραστο. Ἄ ὄχι! Δὲν τὴν ἐβαστούσε τὸ χεῖρ ἄλλ' ἡ καρδιά, μεγάλη σὰν τὰ ὄνειρά μου, σὰν τὴ σκλαβιά ποῦ τὴν πλικῶνε . . .

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποση ὦρα τοὺς ἐκινυγήσαμε γιὰ καλὰ . . . Ὅπισθοχώρησαν καὶ ἐμείναμε κύριοι τοῦ πεδίου.

Τότε εἰς τὰ ἀλαλητά τῆς νίκης καὶ τῆς φωνῆς τοῦ θριαμβοῦ πετιέμχι ψηλότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, σκαρφαλάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα τοῦ βουνοῦ καὶ σηκῶντας ψηλὰ τὴ σημαία τὴν μαπαρουτοκκμένη, χαιρετῶ τὰ παλληκάρια, καὶ ὄλοι ἐρχονται σιμὰ μου καὶ φιλοῦν τὴν σημαία μας μὲ ξέσκεπα κεφάλια καὶ ὅταν ἐπήγαμε νὰ θάψωμε τοὺς συντρόφους μας, ἀντὶ γιὰ σταυρὸ αὐτὴν ἐρατοῦσα ἐμπρός . . . Ἀπ' αὐτὴ τὴν σημαία ἓνα κομμάτι τὸ εἶχε πάρῃ ἡ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ τὸ ἐπῆρα καὶ ἡ μου καὶ τὸ εἶχα πάντα φυλακτό . . . Καὶ τώρα ποῦ περνοῦν δυστυχισμένα χρόνια τὸ ἐβγαλα καὶ τὸ φύλαξα βαθεῖα στὸ συρτάρι, γιατί ντρέπομαι κ' ἐγὼ ἀκόμη νὰ τὸ βαστῶ ἐπάνω μου, ἀφοῦ τὰ χρόνια ἐκεῖνα πέρασαν καὶ δὲν ξαναγυρίζουν . . .

Ὁ Φοῖβος εἶχε πάθει ὅ, τι καὶ ὁ παπποῦς του. Εἶχε δακρύση.

— Τὴν κρίμα, ἔσπευσε νὰ προσβῆσθαι ὡς ἐπίλογον εἰς τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν ποῦ ἤκουσε, τί κρίμα, παπποῦ μου, νὰ μὴ τὰ ξεύρω ὄλα αὐτὰ ἀπὸ κείρ . . .

Ὁ γέρον ἀγωνιστῆς, ὁ ἀσπρομᾶλλης σημαιοφόρος τοῦ Ἀγῶνος, ἐκύτταξε τὸν ἐγγονὸν του καὶ πάλιν εἰς τὰ μάτια. Ἀλλὰ τώρα τὸν εὔρε πολὺ διαφορετικόν.

— Γιατὶ παιδί μου;

— Νὰ, ὅταν περνῶ εἰς τὸ δρόμον ἡ σημαία νὰ στέκωμαι ἀκίνητος, δακρυσμένος καὶ νὰ χαιρετῶ μ' εὐλαβεία μὲ ξέσκεπο κεφάλι τὴν ἀγαπημένην μας σημαία καὶ νὰ εὐλογῶ τὸν Θεὸν ποῦ μ' ἔκαμιν Ἑλληνα, καὶ ἠμπορῶ νὰ χαιρετῶ ὡς ἰδική μου τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν . . .

Δ. Γ. Καλογερόπουλος

Ο ΜΑΗΣ

Ἐφθασε ὁ Μᾶης ὁ δροσολοσιμένος,
Ἐλυωσαν τὰ χιόνια, κλειψὲ ἡ βροχὴ
Πᾶμε νὰ τὸν ἴδομε, γέρονι κουρασμένον
Μέσ' ε' τὴν ἐξοχή.

Ἐφθασε ὁ Μᾶης λούλουδα ντυμένον
Καὶ παντοῦ σκορπάει ἄρθη καὶ δροσιὰ
Πᾶμε νὰ τὸν ἴδομε γέρονι κουρασμένον
Μέσ' ε' τὴν χλωρασιά.

Ἐφθασε ὁ Μᾶης, τρέξετε παιδάκια
Σ' τὸ λειβάδι μέσα τώρα καρτερεῖ
Ἀπὸ μῆρια ἄρθη, μῆρια λουλουδάκια
Φόρεμα φορεῖ.

Ἐφθασε ὁ Μᾶης καὶ δροσιὰ σκορπάει
Μὲ τὴν ἄμμο παίζει κάτω ε' τὸ γυαλὸ
Πᾶμε νὰ τὸν ἴδομε . . . σὲ λιγάκι πάει
Πάλι ε' τὸ καλὸ. Νῆκος

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΔΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

— Αϊ! γερόντισά μου! δὲν ἐβαρέθη-
κες περὶ τὴν ζωὴν σου; δὲν θέλεις νὰ πε-
θάνῃς; νὰ ξεκουρασθῆς; παρὰ νὰ ἦσαι
'σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

— 'Ακοῦς ἐκεῖ παιδί μου· ἡ ζωὴ περὶ
γὰρ μένα εἶναι βάσανο· ἀλλὰ πῶς νὰ πε-
θάνω ποῦ Χάρος δὲν ὑπάρχει, διὰ νὰ μὲ
πάρῃ! Αὐτὸς ποῦ ἔβαλε τὸν χάρον εἰς τὸ
θαυματουργὸ σακκοῦλι, ἔκαμε μεγάλο
κακὸ 'στὸν κόσμον! Ὅριστε! τί μοῦ
χρειάζεται ἐμένα περὶ τὴν ζωὴν, ποῦ νύχτα
μέρα τυραννοῦμαι καὶ βασανίζομαι; αἱ;

Ὁ στρατιώτης ἐσκέφθη ὀλίγον, ἐνεθυ-
μήθη τί εἶχε κάμει πρὸ χρόνων εἰς τὸν
χάρον, ἀφῆκε τὴν γρηῃ καὶ διηυθύνθη
πρὸς τὸ δάσος.

Καθ' ὅδον ἐσκέπτετο ὅτι τὸ νὰ βάλῃ
τὸν θάνατον εἰς τὸ σακκοῦλι του, ἦτο μέγα
ἀμάρτημα καὶ ἀντὶ πολλῶν εὐχῶν θὰ εἶχε
τὴν κατάραν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Μὲ
αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐφθασεν κάτωθεν τοῦ
δένδρου ὅπου εἶχε κρεμάσει τὸ σακκοῦλι
μὲ τὸν χάρον καὶ ἐρώναξεν δυνατὰ:

— Αἱ! Θάνατε! Χάρε, ποῦ εἶσαι μέσα
στὸ σακκοῦλι μου, πές μου εἶσαι ζωντα-
νὸς ἀκόμη;

— Ὁ Χάρος τόσον καιρὸ ποῦ εἶχε μεί-
νει ἐκεῖ μέσα χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερὸ,
εἶχε χάσει τὰς δυνάμεις του εἶχαν ἐξαν-
τληθῆ καὶ διὰ τοῦτο μόλις ἤδυνήθη ν' ἀ-
παντήσῃ μέενα ξηρὸ νὰ εἰς τὸν στρα-
τιώτην.

— Τότε περίμενε νὰ σοῦ χαρίσω τὴν
ζωὴν. Καὶ ἀμέσως ἀναβαίνει εἰς τὸ δέν-
δρον, κατεβάζει τὸ σακκοῦλι, τὸ πέρνει εἰς
τὸν ὦμον καὶ διευθύνεται εἰς τὸ σπήτι του!

Ἐκεῖ, ἐξεδύθη τὰ ρουχά του, ἔπεσεν
εἰς τὸ κρεβάτι του, καὶ τότε μόνον ἤνοιξε
τὸ σακκοῦλι του καὶ εἶπε:

— Χάρε, ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα ποῦ
σοῦ ἔκαμα, σὲ ἀφίνω ἐλευθερον' ἐπὶ
πλέον δὲ εἰς ἀντάλλαγμα σοῦ προσφέρω
καὶ τὴν ζωὴν μου!

Ἄλλ' ὁ θάνατος μόλις ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ
σακκοῦλι, δὲν ἐκύτταξεν ἄλλο παρὰ μὲ
τί τρόπον νὰ φύγῃ. Ἀποτεινόμενος δὲ
πρὸς τὸν στρατιώτην τοῦ εἶπεν!

— Ἐγὼ νὰ καίξω ἄλλην φορὰν μαζὴ
σου!; Ὅστε νὰ σὲ βλέπω δὲν θέλω ἀδελ-
φὲ ὅχι νὰ σοῦ πάρω τὴν ζωὴν. Τὴν ἀφήνω
νὰ σοῦ τὴν πάρουν οἱ δαίμονες. Καὶ ἔφυ-
γεν ἐλε ὕπερος ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ στρα-
τιώτου.

Ὁ στρατιώτης, μόλις ὁ θάνατος ἔφυγεν
ἀπὸ τὸ σπήτι του, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι του, ἐνεδύθη καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν
εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου, κάτω ἀπὸ ἓνα
δένδρον, ἐγέμισε τὴν πίπαν του καὶ ἤρχισε
νὰ καπνίζῃ. Ἐκεῖ ἔμειναν ἀρκετὴν ὥ-
ραν σκεπτόμενος ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ἀπέ-
θνησκε μίαν ἡμέραν καὶ ὅτι θὰ ἔδασανί-
ζετο κάτω εἰς τὸν Ἄδην ἀπὸ τ' ἀμαρτή-
ματα τὰ ὅποια εἶχε κάμει καθ' ὅλην του
τὴν ζωὴν.

Μία καὶ δύο λοιπὸν, σηκώνεται ἀπ'
ἐκεῖ καὶ διευθύνεται πρὸς τὸν Ἄδην. Μό-
λις ὅμως ἐπλησίασεν ἐκεῖ βλέπει κάτι μι-
κρὰ διαβολάκια ποῦ τὰ εἶχαν βάλει φρουρὰ
εἰς τὴν πόρτα τοῦ Ἄδου νὰ οὐρλιάζουν
νὰ φωνάζουν, καὶ ἀπὸ τὸν τρόμον τους
νὰ φεύγουν νὰ κρυφθοῦν διότι τὸν ἐγνώ-
ριζαν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐπαιζαν χαρτιά

καὶ τοὺς εἶχε κερδίσει ὅλα τους τὰ χρή-
ματα.

— Παποῦ, παπούλη, νὰ ὁ στρατιώτης,
ἔρχεται ὁ στρατιώτης μὲ τὸ σακκοῦλι
του! ἄς φύγωμεν!

Καὶ γενικὸς θόρυβος ἐπηκολούθησεν
ἀπὸ ὅλους τοὺς δαίμονας οἱ ὅποιοι πρώτη

δουλειὰ εἶχαν νὰ κλείσουν καλὰ καλὰ
τῆς πόρτες τοῦ Ἄδου διὰ νὰ μὴν εἰσέλθῃ
ὁ στρατιώτης.

Τότε ὁ γέρω-Σατανᾶς καλέσας τὸν
στρατιώτην τοῦ εἶπε:

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(ἀκολουθεῖ)
Γ. Εὐδύδουλος.

Η ΣΤΑΝΗ

Κλοῦγκον κλοῦγκ τὰ κουδουνάκια

— Μπέεεε! βελάζουνε τ' ἀργάκια
τρέχουν πᾶνε κῆθε κάτω
στὸ νεράκι τὸ δροσάτο.

Νὰ, νὰ, νὰ, τὸ τσοπανάκι
λιγερὸ καλιχαράκι

μὲ χιρὰ τὰ σαλαχάκι

— Τσέπ, τσέπ, τσέπ καὶ χὰι χὰι!

Στὴν κροσταλίνη βρυσούλα

μὰ χαρὰ ζυγάνουν οὐλα

γὰ νὰ πιθοῦν κρὺο νεράκι...

Τὶ χαρὸν στὸ τσοπανάκι,

ποῦ σὲ γκλιτσο ἀκουμπιμένον

κοὶ στὴν κάπα τυλιγμένον

μὲ καμάρι τὸ κντάει

καὶ τοὺς σκοῦζει — Χὰι χὰι.

Πίνουν πίνουν τὰ καῦμένα

πίνουν πίνουν ὅλο ἔνα

ἠπριαρ περὶ δὲν θέλουρ ἄλλο,

τώρα νὰ τὸ περὶ μεγάλο

'μπρὸς τραβὰι γιὰ τὴ στάνη

— κλοῦγκον κλοῦγκον τὸ τροκχάνι

κ' ὁ τσοπάνος ἀπ' τὸ πλάι

σκοῦζει — Τσέπ καὶ χὰι χὰι.

Ἄπο πίσω του καὶ τ' ἄλλα

τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλια

μὲ τοὺς μούργους ἀκλουθᾶνε

καὶ στὴ στροῦγκα ἴσα πᾶνε

— Μπέεεε χαροῦμενα βελάζουν,

καὶ χορτάρι ἀγαχαράζουν,

κ' ὁ τσοπάνος ἀπ' τὸ πλάι

ἔνα ἔνα τὰ μετράει.

Χώρημα τώρα ἢ προβατίνες

ἀσπρομάλλες κ' ἀραπίνες,

καὶ τριγύρω στὰ ποιργάρια,

στέρφα, γίδια καὶ κριάρια·

νὰ κ' ὁ τσιλιγκας στὴ μέση

μὲ στραβὺ στραβὺ τὸ φέει

σκοῦζει — Φέριτε τῆς καρδάρες

γιὰ τ' ἀρμέξω τῆς γαλάρας.

Τρέχουν ὅλοι τί ἀντάρα!!

γιὰ νὰ φέρον τὴν καρδάρια...

...Σοῦρρρ...τὸ γάλα πέφτει ἀφρίζει

τῆς βεδούρες του γεμίσει.

Τώρα ὅλοι ἀποσταμένοι

ἐσκουράζοντ' οἱ καῦμένοι

καὶ τῆς κάπες ἀραδιάζουν

τρῶν φώμακι καὶ πλογαζούν·

ἄχρα τώρα δὲν γροικίται,

φύλλο πράουρο δὲν σέται,

μπέεε τ' ἀργάκια δὲν βελάζουν,

μὲσ' ἑ τ' ἠπριαρ καὶ τὸν σταλιάζουν·

Μόνο οἱ σκύλοι ἀλιχτᾶνε

ποῦ τὰ πρόβατα φυλάει

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ

Ν ΤΙΝΙ χωρίω τῆς Γαλλίας ἔζη καὶ ζῆ ἀκόμη εἰς ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ ἰατρὸς τῆς ἐξοχῆς κύριος Σιλβέστρος. Σοφὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα του, εὐσπλαγγνος καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τοὺς ἀσθενεῖς του, πτωχὸς ἐκ τῶν ἀγαθοεργιῶν, γηράσκας καὶ κουρασθεὶς πλέον χωρὶς ν' ἀποταμιεύσῃ τίποτε, πρόθυμος νὰ κἀμνη τὸ καλὸν μὲ τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὴν χιόνα, τὸν ἄνεμον καὶ τὸν κούτσων, μὲ τὴν σκόνην καὶ τὴν λάσπην, εἶχε προσελκύει τὴν λατρίαν τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ἐν μόνον ἀπηχθάνετο ὁ σοφὸς ἰατρὸς, τὴν βρογχίτν, ἣ ὅποια τοῦ ἐπάγωνε τὰ ποδάκια καὶ τοῦ ἐγένενα ρευματισμοῦς.

Ὅταν ἤρχοντο νὰ τὸν ζητήσουν διὰ νὰ υπάγῃ νὰ ἐπισκερθῇ κανένα ἀσθενῆ, ἐν ἧτο ὁ καιρὸς βροχερὸς ἐμυρμούριζεν ὀλίγον μετὰ ἀπὸ τὰ δόντια του σὰν νὰ ἔλεγε :

— Μὰ ἦταν ἀνάγκη τάχα νὰ ἀσθενήσῃ μ' αὐτὸν τὸν διαβολομένο καιρὸν ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος ;

Δὲν τὸ ἐξεστόμιζεν ὅμως, ἀλλ' ἐσηκόνετο ἀμέσως, ἐφόρει τῆς χονδραῖς του μπόταις, τῆς χονδραῖς του γκέταις, τὰ χονδρά του χειρόκτια, ἤνοιγε τὴν μεγάλην ὀμβρέλλαν του καὶ ἀνεχώρει.

Ἄλλ' εἶχεν ἐν ἐλάττωμα ὁ ἐξαιρετὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτο ἐπιλήσιμων καὶ διὰ τοῦτο ἐλησμονεῖ πάντοτε σχεδὸν τὴν ὀμβρέλλαν του εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀσθενῶν του. Καὶ εἶναι μὲν βέβαιον ὅτι πολλάκις τῷ τὴν ἐπέστρεφον οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἀλλ' εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι πολλάκις διέκρινε τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ὀμβρέλλαν εἰς χεῖρας τυχαίου ἀνθρώπου χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τὴν ζητήσῃ, ὑποθέτων ὅτι ἴσως ἡ ὀμβρέλλα αὐτὴ νὰ ἦτο ὁμοία μὲ τὴν ἰδικήν του.

— Ποῖός ξέρει ἔλεγεν, ἂν αὐτὸς ποῦ ἔχει τὴν ὀμβρέλλαν μου δὲν ἐπρομηθεύθῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἴδιον κατασκευαστὴν ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ ἐγὼ ; Ἔτσι εἶναι ἔχω λάθος εἶναι ἰδική του ἡ ὀμβρέλλα βέβαια.

Καὶ ὁ ἰατρὸς ἐσπευδεν ἀμέσως καὶ ἀντεκαθίστα διὰ νέας ὀμβρέλλας τὴν ἀπωλεσθεῖσαν παλαιάν !

Ἄλλὰ τοῦτο συνέβαινεν εἰς τὸν κλόν μας ἰατρὸν πολὺ συχνά, ὥστε ἔκαμεν αὐτὸν νὰ σκερθῇ καλλίτερον περὶ τῆς

Ὁ ἰατρὸς Σιλβέστρος

Τὸ παιδίον ἀνέγνωσε :
« Τὴν ἔ... κλε... ψα ἀπὸ τὸν ἰ... α... τρὸν Σιλ... βέ... στρον ! »

ὄραν ἡ ὀμβρέλλα εὐρίσκετο καὶ πάλιν εἰς τὰς χεῖράς του διότι ὁ εὐρών αὐτὴν, ἰδὼν τὰς ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένας λέξεις καὶ φοβηθεὶς τὴν ἀστυνομικὴν καταδίωξιν ἐσπευσε νὰ τῷ τὴν ἀποστείλῃ.

Σὰς ἀφήνω νὰ φαντασθῆτε πόσον νηχαραστήτη ὁ ἰατρὸς μὲ τὴν ἰδέαν του ! Ἡ χαρὰ του ὅμως αὐτὴ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ ὡς θὰ ἰδῆτε ἀμέσως. Ἦτο βραδεία θεοσκότεινη ἀπὸ τὸν συννεριασμένον οὐρανὸν, ὅτε ἓνας κελὸς καὶ τίμιος χωρικός ἐρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ νὰ τὸν συμβουλευθῇ διὰ μὴν ἀσθένειαν. Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀρῆκεν ὄπισθεν τῆς θύρας τὴν χονδρὴν καὶ τρυπημένην ὀμβρέλλαν του καὶ ἐσπευσε νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἰατρὸν περὶ τῆς νόσου. Ἡ συμβουλὴ δὲν ἤργησε νὰ δοθῇ καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος χωρικός ἐξῆλθεν ἀφοῦ παρέλαβε τὴν ὀμβρέλλαν του. Τί λάθος ὅμως ! Ἀντὶ νὰ λαβῇ τὴν ἰδικὴν του ἔλαβε τὴν ὀμβρέλλαν τοῦ ἰατροῦ ἣτις εὐρίσκετο πλησίον τῆς ἰδικῆς του ! Ὁ χωρικός ἀπῆλθε μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχον διότι δὲν εἶχεν ἐνοήσει τὸ πρᾶγμα φθάσας ὅμως εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγνώρισε τὴν πλάνην του καὶ ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται λέγων :

— Δὲν εἶναι ἡ ἰδική μου ὀμβρέλλα, εἶναι πιθανῶς τοῦ ἰατροῦ καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σφετερισθῶ ξένον πρᾶγμα θὰ τὴν ἐπιστρέψω ἀμέσως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ σχολείου ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ χωρικοῦ.

— Ἔλα ἐδῶ, παιδί μου, σὺ που γνωρίζεις νὰ διαβάζῃς : τί γράφει ἐδῶ ; Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν υἱὸν του τὴν λαβὴν τῆς ὀμβρέλλας.

Τὸ παιδίον τοῦ χωρικοῦ ἀνέγνωσε συλλαβιστά :

— Τὴν ἔ... κλε... ψα ἀ... πὸ τὸν ἰ... α... τρὸν Σιλ... βέ... στρον

ἀσφαλείας τῆς νέας ὀμβρέλλας του. Καὶ εὐρε τὸ μέσον χωρὶς δυσκολίαν πολλήν.

— Ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς πρώτης ὀμβρέλλας τὴν ἦπειαν θ' ἀγορασῶ, ἐσκερθῇ, θὰ χρῆζω βελήως μὲ ἐν ἐργαλίῳ κοπτερὸν τὰς λέξεις :

— Τὴν ἔ... κλε... ψα ἀπὸ τὸν ἰατρὸν Σιλβέστρον !

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπε τρίτων τὰς χεῖράς του, ἡ ὀμβρέλλα μου θὰ μένη διαρκῶς εἰς τὴν κατοχήν μου διότι κενεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρήσῃ.

Καὶ πράγματι ἠγόρησε νέαν ὀμβρέλλαν, ἐχάραζεν ἐπ' αὐτῆς τὰς ἀνωτέρω λέξεις καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν πτωχοῦ χωρικοῦ διὰ νὰ ἐπισκερθῇ τὸν ἀσθενῆ υἱὸν του. Ἐκεῖ κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ ἰατρὸς ἐλησμονήσῃ τὴν ὀμβρέλλαν του τὶ θεῶμα ὅμως ! Μετὰ μίαν

— Διάβολε, διάβολε ἐκραύγασεν ὁ τίμιος χωρικός κλέπτης ἐγώ; Καὶ ἂν τὴν ἴδῃ κανεὶς εἰς τὰ χεῖρά μου τί θὰ ὑποθέσῃ; Ἄ! αὐριον πρῶτῃ πρῶτῃ θὰ τὴν ἐπιστρέψω εἰς τὸν κύριόν της.

Τὴν ἐπαύριον πράγματι πρῶτῃ πρῶτῃ ὁ εὐσυνείδητος χωρικός, παρέλαβε τὴν ὀμβρέλλαν καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ. Φθάσας εἰς τὴν γέφυραν ποταμοῦ τινος τοῦ χωρίου, βλέπει μακροθὲν ἐρχομένους δύο στρατιώτας οἱ ὁποῖοι ἀμέριμοι ἐπήγαινον εἰς τὴν ἐργασίαν των.

— ὦ Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ χωρικός, εἶμαι χαμένος! Ὁ ἱατρός θὰ ἐραντάσθῃ ὅτι ἐγὼ ἐπῆρα τὴν ὀμβρέλλαν του καὶ ἔστειλε τοὺς στρατιώτας νὰ μὲ συλλάβουν. Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς... Οἱ στρατιώται πλησιάζουν πρέπει νὰ σωθῶ ἄλλως θὰ μὲ φυλακίσουν... ὦ Θεέ μου, τί νὰ κάμω!

— Ναί, ναί, ἐμυρμούρισεν, αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία μου καὶ χωρὶς νὰ σκερθῆ περισσότερον πλησιάζει τὰ χεῖλη τῆς γέφυρας καὶ κρυφθεὶς ὀπισθεν δένδρου τινὸς ρίπτει τὴν ὀμβρέλλαν εἰς τὸν ποταμὸν.

Οἱ στρατιώται διήλθον ἀμέριμοι ἐμπροσθέν του καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν των, ὁ δὲ χωρικός μεταθῆς εἰς τὸν ἱατρὸν διηγεῖται τὸ πρᾶγμα.

Ὁ ἀγαθὸς ἱατρός ἐγέλασεν ἄρκετὰ μὲ τὸν φόβον τοῦ χωρικοῦ, ἀλλ' ὠρκίσθη συγχρόνως εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ ἀγοράσῃ πλέον ὀμβρέλλαν!

... καὶ κρυφθεὶς ὀπισθεν δένδρου ρίπτει τὴν ὀμβρέλλαν εἰς τὸν ποταμὸν!

Προσέχετε καλοὶ μου φίλοι, μὴ εἰσθε ἐπιλήθμονες ἂν δὲν θέλετε νὰ πάθητε ὅσα ἐπάθε ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος καὶ ἂν δὲν σὰς ἀρέσῃ νὰ περιπατήτε χωρὶς ὀμβρέλλαν μὲ τὴν βροχὴν ὅπως ὁ ἀγαθὸς ἀλλ' ἐπιλήθμων ἱατρός Σιλβέατρος.

(Κατὰ τὸν J. F. Voisin)

Βελλιῶ Κοτσελοπούλου.

Ἄν σὰς πονοῦν τὰ δοντάκια σας σπεύσατε εἰς τοῦ ὀδοντοῖατροῦ κ. Ὄθωνος Λεύκοβιτς, ὁδὸς Ἐρμού, Καπνικαρεία, 137.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πολλοὶ συζητοῦντες περὶ σπουδαίους τινος ἀντικειμένου λέγουσιν: οὐκ ἔστιν οὗτο θὰ ἦναι τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου», λέγουσι δὲ τοῦτο κατὰ παράδοξον χωρὶς οἱ πλείστοι νὰ γνωρίζωσι ποῖα εἶναι τὰ ἄλλα ἐπτὰ θαύματα. Ἐπομένως, ἵνα μὴ οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν ἀγνοίαν σπεύδω νὰ γνωρίσω πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐπτὰ ταῦτα θαύματα τοῦ κόσμου.

Πρῶτον θαῦμα εἶναι: Ὁ ναὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος κατὰ τὸ ἔτος 2989 ἀπὸ κτίσεως κόσμου. Ὁ Σολομὼν μετεχειρίσθη εἴκοσι πέντε χιλιάδας ἐργατῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τούτου περαιωθεῖσαν ἀκριβῶς ἐντὸς ἐπτὰ ἐτῶν.

Δεύτερον. Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ ἀνεγερθεὶς κατὰ τὸ ἔτος 3,484 ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἀλλὰ μετὰ ἐκατὸν πενήτηντα ἔτη ὁ Ἡρόστρατος ἑλθὼν ἀφῆτη ἀθάνατον τὸ ὄνομά του μετέβαλεν εἰς κόνιν διὰ πυρκαϊᾶς τὸν ναὸν τοῦτον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διὰ τοῦ κακουργήματος τούτου ἐπέτυχεν τὸν σκοπὸν του διότι καὶ μέχρι σήμερον ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του, ἂν καὶ οἱ Ἑφῆσιοι ἀπηγόρευσαν τὴν προφορὰν αὐτοῦ.

Τρίτον. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Φειδίου καὶ τοποθετημένον ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ ἀναγεγερθέντος ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Ὀλυμπίας ἐν Ἠλείᾳ. Τὸ περίφημον τοῦτο ἄγαλμα συνέκλειτο ἐκ χρυσοῦ καὶ ἑλεφαντοκοκκάλου, ἀλλ' οἱ εἰσβαλλόντες βάρβαροι κατέστρεψαν αὐτὸ ὅπως ὠφεληθῶσι τὸ πολυτίμητον ὕλικόν του. Ἐνεκα τούτου οὐδὲ τεμάχιον αὐτοῦ εὐρέθη κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφάς.

Τέταρτον. Ὁ τάφος τοῦ Μουσόλου

βασιλέως τῆς Καρίας, ὃν ἀνήγειρεν ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἀρτεμισία ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀλικαρνασοῦ πρωτεύουσας τοῦ βασιλείου. Ἡ Ἀρτεμισία ἦτον ἡ πρώτη ἥτις ἀνήγειρε κενόταφιον τοσοῦτον μεγαλοπρεπές. Ἐκ τοῦ ὀνόματος δὲ τοῦ συζύγου της ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν μαυσολεῖα ὅλοι οἱ μεγαλοπρεπεῖς τάφοι.

Πέμπτον. Αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, μνημεῖα τεράστια, τῆς ὑπερφανείας τοῦ ἀνθρώπου ἀποδίδουν τὴν ἀνέγερσιν αὐτῶν εἰς τὸν Χέουθιν βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου ζήσαντα κατὰ τὸ ἔτος 3157 ἀπὸ κτίσεως κόσμου· οἱ πλώριοι οὗτοι ὄγκοι ὑπάρχουσιν ἀκόμη καὶ σήμερον καὶ κείνται δύο λεύγας μακρὰν τοῦ Καίρου· ἡ μεγαλύτερα τούτων ἔχει ὕψος ἑξακοσίων ποδῶν καὶ τετραγωνικὸν πλάτος ἐπτακοσίων.

Ἑκτόν. Τὰ τείχη τῆς Βαβυλώνης κτισθέντα κατὰ τοὺς μὲν ὑπὸ τῆς Βασιλείας Σεμεράμιδος, κατὰ τοὺς δὲ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος· εἶχον πάχος ὀγδοήκοντα ἐπτὰ ποδῶν καὶ ὕψος 350 ἀπετέλουσαν δὲ πλήρως τετράγωνον, οὗτινος ἐκάστη πλευρὰ ἦτο δεκαπέντε μίλια.

Ἑβδομὸν. Ὁ Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας, ἣ ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου· οὗτος ἦτον ἄγαλμα ἐκ γαλλοῦ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἥλιον καὶ εἶχεν ἑκτακτὸν μέγεθος. Πλοῖον μεθ' ὧν τῶν ἰστίων του διήρχετο διὰ μέσου τῶν σκελῶν του ἀνετράπη ἐκ σεισμοῦ κατὰ τὸ ἔτος 224 πρὸ Χριστοῦ· ὀκτακόσιοι κάμηλοι ἐφορτώθησαν τὰ συντρίμματά του ὀνομάζουσαν δὲ μέχρι σήμερον ἀγάλματα κολοσσαῖα· εἶναι μεγαλύτερα τοῦ φυσικοῦ. Τὰ τεράστια ἔργα ὀνομάζονται κολοσσαῖα· εἶναι ὅλον τὸν χρόνον ἀνεγερθέντων ὀλο-

ργιᾶδης

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

Ένα παιδί, μικρό, δυστυχημένο
Σ' τους δρόμους μέρα νύχτα τριγυρνάει
Περίλυπο γυμνό κιτρινιασμένο
Έλεμμοσύνη τ' ὄρφανό ζητάει.
Προστάτη εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν ἔχει
Πατέρα καὶ μητέρα δὲν γνωρίζει
Μονάχο του 'ς τοὺς δρόμους μέσα τρέχει
Κι' ἀδιάκοπα τὸ μάτι του δακροῦζει.
Τὸ χέρι του ξαπλώνει φοβισμένο
Σὲ κάθε διαβάτη ποῦ περνάει
Κ' ἐνῶ 'ς τὸ προσωπὸ του εἶναι γραμμένο
Πεινῶ κανεῖς, κανεῖς δὲν τὸ κυττάει!
Περνοῦν πολλοὶ, πολλοὶ ἀπὸ μπροστά του
Κανεῖς ὅμως πεντάρα δὲν τοῦ δίνει
Δὲν βλέπει ἢ ἀρχοντιά τῆ δυστυχιά του
Σ' τὴν τύχη της τὴ φτώχεια τὴν ἀφήνει
Βραδυάζει καὶ πηγαίνει 'ς τὴ γωνιά του
Ξαπλώνεται τὸ δύστυχον μὲ πόνο
Κ' ἐκεῖ θαρρεῖς ξεχνᾷ τὰ βάσανά του
Καὶ χαίρεται 'ς τὸν ὕπνον... τότε μόνο!
'Ο ὕπνος ἐλαφρώνει τὰ δεινά του...
Καὶ σὰν θωρῆ τὴ μάνα 'ς τὸ πλευρό του,
Σὰν βλέπει τὸν πατέρα του σιμά του
Γλυκὰ νὰ τ' ἀγκαλιάζῃ 'ς τὸνειρό του
Αἰ! τότε μὲ χροῖά ξυπνᾷ μεγάλην
Νὰ ἰδῇ 'ς τ' ἀληθινὰ τὸ ὄνειρό του
Μὰ βλέπει καρδιόχτυπο καὶ πάλι
Πῶς τὸν ἔβλεπε οἱ δυὸ ἀπ' τὸ πλευρό του.
... νὰ κοιμᾶται
... ἂν μπορούσε
... νὰ πλανᾶται
... νὰ μὴν ξυπνοῦσε!

Η Η Χ Ω

Ὁ Γῶγος, ἕως πρὸ ὀλίγων μηνῶν,
ἔγι μόνον δὲν εἶχεν ἀκούσει ποτὲ τὴν
ἡχώ, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν σημασίαν τῆς
λεξιῶς ἐγνώριζε· ἀλλ' ἀπὸ τὸ περ-
σμένο καλὸ καίρι τὴν ἔμαθε ὅσα δὲν ἔ-
πρεπε ἢ καλλίτερον, ὅπως τοῦ ἔπρεπε.

Τὸν περασμένον Ἰούλιον, ἅμα ὁ Γῶ-
γος ἐτελείωσε τὰς ἐξετάσεις του, οἱ γο-
νεῖς του τὴν ἔστειλαν διὰ νὰ περάσῃ τὸ
καλοκαίρι εἰς μίαν ἐξεχὴν, πλησίον
τοῦ Ναυπλίου, ὅπου ἡ θεὰ του, κυρία
Ταλαρᾶ, εἶχε μίαν ὠραιότατην ἐπαυ-
λιν. Ὁ Γῶγος ἠγάπα πολὺ τὰ παι-
γνίδια, ἰδίως ἐτρελλαινέτο διὰ τὴν ἵπ-
πασαν. Μίαν ἡμέραν, λοιπὸν, καθά-
λα εἰς ἓνα καλάμι, ἔφθασε κοντὰ εἰς
ἐν ἐρημόσπιτον, τὸ ὅποιον οἱ Ναυπλιεῖς
λέγουσιν ἀντίλαλον.

— «Χόπ! χόπ!» φωνάζει πηδῶν ὁ
Γῶγος, ὅστις νομίζει ὅτι 'ς τὴν ἵππα-
σία εἶναι καλλίτερος καὶ ἀπὸ τὴν συν-
νομόν του ἄγιον.

— «Χόπ! χόπ!» ἀκούει μίαν παι-
δικὴν φωνήν, ὡς τὴν ἰδικήν του.

— «Περίεργον,» ἐσκέφθη, ἂ πόθεν
ἐρχεται αὐτὴ ἡ φωνή· ἐγὼ δὲν βλέπω
κανένα ἰδῶ πλησίον.» Ἀλλὰ ὁ Γῶγος,
ὁ ὅποιος σκέπτεται νὰ γείνη ἀξιωμα-
τικός, ὅταν μεγαλώσῃ, ἠθέλησε νὰ
δείξῃ ὅτι δὲν ἐδειλίασε, καὶ νομίζων
ὅτι ἡ φωνὴ προήρχετο ἀπὸ κανέν παι-
δίον κρυμμένον ἐκεῖ πλησίον.

— «Ποῖός εἶσαι;» ἐρωτᾷ

Ἀλλὰ, πρὸς μεγαλήν του ἐκπληξιν,
ἀκούει ὡς ἀπάντησιν αὐτὴν τὴν ἐρώτη-
σίν του:

— «Ποῖός εἶσαι;»

— «Ἄ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται.»
ἐπιθύρσει ὁ Γῶγος μέσα του καὶ λαμ-
βάνων θάρρος ἐν τοῦ μέλλοντος, ἀξιώ-
ματός του, ἐρώναξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου
ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὴν φωνήν:

— «Εἶσαι ἓνα παληόπαιδο!»

— «Παληόπαιδο!» ἀπάντησεν ἡ

ἡχώ.

— «Τὸ ἄθλιον!» προσθέτει ὁ Γῶγος·
«γιαὶ στεγάζου!»

— «Χάσου!» ἀπαντᾷ ἡ ἡχώ.

Ὁ Γῶγος ἔχασε τὴν ὑπομνήν, καὶ
νομίζων ὅτι ὁ ἐχθρὸς του εἰσίσκεται εἰς
τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς καλύβης, τρίχει
κατόπιν του διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ ὑβρί-
ζων αὐτὸν μὲ ὅσα παληόλογα εἶχε μά-
θει ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς· ἀλλ'
ἡ ἡχώ τοῦ ἐπέστρεψεν ἀμέσως τὰς ὑ-
βρεις κατὰ πρόσωπον· ἀπάντησις πλη-
ρωμένη, καθὼς λέγουσιν οἱ τηλεγραφηταί.

Ὁ Γῶγος, λαχνακισμένος, ἄνευ ἀπο-
τελείσματος ἐκαθάλλησε τὸ κλημένο
ἄλογόν του καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀνοχωρή-
σῃ, ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸ πεδίον
τῆς μάχης, ἀπειλητικῶς, τρίζων τοὺς
ὀδόντας κατὰ τοῦ ἀοράτου ἀντιπάλου
του:

— «Ἄιντε, καὶ ἄλλη φορὰ τὰ βρι-
σκομε!...»

Καὶ ἡ ἡχώ ἐπανέλαβε τὴν ἀπελήν.

Ὁ Γῶγος, ἂν καὶ δὲν ἦτο δειλός,
τὰ ἐχρειασθῆ καὶ ἐπέστρεψε 'ς τὸ σπίτι
τῆς θείας του κλαίων.

— «Τί ἔχεις;» τὸν ἠρώτησεν αὐτὴ;

— «Νά! ἓνα παληόπαιδο, ἐκεῖ κάτω
'ς αὐτὸ τὸ σπιτάκι μὲ ἐπερίπαιξε.»

Ἡ θεὰ του, ἥτις ἐνόησεν ἀμέσως
περὶ τίνος ἐπρόκειτο τοῦ λέγει:

— «Βεβαίως θὰ ἐπερίπαιξες σὺ πρῶ-
τος αὐτὸ τὸ παληόπαιδο, τὸ ὅποιον λέ-
γουσιν Ἡχώ καὶ τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ιδιό-
τητα νὰ φέρεται πρὸς ἡμᾶς ὅπως καὶ
ἡμεῖς φερόμεθα πρὸς αὐτό.

«Δὲν ἦτο κανένα παληόπαιδο, ἀλλ'
ὁ ἀντίλαλος τῆς φωνῆς σου, δηλαδὴ ἡ
ἡχώ, ἥτις εἶναι ὡς οἱ ἄνθρωποι μεταξὺ
τῶν ὀπίστων ζῶμεν: Σὲ ἐπαινοῦν ἐάν
τοῦς ἐπαινῆς, σὲ κατηγοροῦν ἐάν τοῦς
κατηγορῆς. Ὁ ἠθικὸς βίος τοῦ ἀνθρώ-
που εἶναι ἓνας αἰώνιος ἀντίλαλος καὶ ὁ
ὑβρίζων τὴν ἄλλαν, ὑβρίζει τὸν ἑαυτὸν
του.»

[Παρίου]

Γ. Χρυσανθόπουλος

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

- Περὶ Ἀπριλίου παραλειφθέντα
- * Τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς τούτου εἶναι Ρωμαϊκόν.
- * Παράγεται ἕκ τινος ρήματος σημαίνοντος ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ ἀνοίγω.
- * Τοῦτο διότι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἔχομεν ἀνοίξιν.
- * Τὸ ἔθιμον τῆς πρωταπριλιάς τοῦ νὰ ἐξαπατῶμεν δηλ. ὁ εἰς τὸν ἄλλον χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλεύοντος τῶν Ἀθηναίων Κόδρου συμβάντος τὸ 1050 π. Χ.
- * Ὁ Κόδρος ἐξαπατήσας τοὺς στρατιώτας τῶν Ἑρακλειδῶν καὶ Δωριέων καὶ μετεμφισθεὶς εἰς ξυλοκόπον ἐφρονεῦθη παρ' αὐτῶν ἵνα νικήσῃσι κατὰ τὸν χρησμὸν οἱ συμπολιτῆς του.
- * Μετὰ τὴν ἤτταν τῶν Δωριέων, οἱ Ἴωνικοὶ λαοὶ καθιέρωσαν ἑορτὴν καλουμένην Ἀπατούρια ἣτις ἐφθασε καὶ μέχρις ἡμῶν.

Περὶ Μαΐου δημῶδη

- * Μᾶης ἄβρεχος
- * Μούστος ἀμέτρος
- * Τοῦτο λέγεται διότι ἂν τὸν Μᾶϊον ὄτε ἀνθίζουσι αἱ ἀμπελοὶ δὲν ἐπέλωσι βροχαὶ θὰ γείνη ἀφθονία γλεύκου.
- * Καὶ ἕτερον.
- * Τὸν Μᾶη εἶναι χρυσάφι τοῦ Γενναρίου ἢ βροχῆ.
- * Δηλ. ἂν βρέξῃ τὸν Ἰανουάριον, ὁ Μᾶιος θὰ ἦναι εὐφορος.
- * Τὸ μέγεθος τῶν ἡμερῶν τοῦ Μαΐου ὁ λαὸς ἐκφράζει διὰ τοῦ : ...
- * Ὁ Μᾶης πενταδαετησίος
- * Καὶ πάλι δεῖλι νὰ ἴναι
- * Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος αἱ γυναῖκες δὲν ὑφαίνουσι τὴν ἴην Μαΐου διὰ νὰ μὴ καταπέσῃ χάλαζι.
- * Εἰς τὸν Μᾶϊον ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο πρὸς τιμὴν τῆς Μαίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ.
- * Τὸν Μᾶϊον οἱ ἄρχαιοι παρίστανον ὡς ἄνδρα μεσήλικον ἐνδεθυμένον φόρεμα πλατύ καὶ φέροντα πρὸς τὴν ρίνα κάλαθον ἀνθῶν.

Σημειώσεις περὶ ἀγῶνων παρ' ἀρχαίους.

- * Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἤρχισαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 776 π. Χ. καὶ διήρκεσαν ἐνδεκα αἰῶνας.
- * Ὡς πρῶτος νικητὴς φέρεται ὁ Κόρριδος Ἡλείδος.
- * Ἡ παρεχόμενη εἰς τοὺς νικητὰς ἀμοιβὴ ἦτο κατ' ἀρχὰς χρηματικὴ, ἀλλὰ κατόπιν ἀντεκατέστησεν αὐτὴν στέφανος ἐκ

- τῆς ἐλαίας, ἣν αὐτὸς ὁ Ἑρακλῆς λέγεται ὅτι ἐφύτευσεν.
- * Ἄν καὶ εὐτελής ὁ στέφανος οὗτος, ἐν τούτοις ὁ ἐλληνικὸς λαὸς τὸν ἐθεώρει ὡς τὸ πολυτιμώτατον γέρας.
- * Πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐστεφανώθη μὲ ἀγριελαίαν ἱστορεῖται ὁ Δαϊκλῆς ὁ Μεσσηνίος.
- * Πολὺ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων ἀπῆρχοντο ἐξ Ὀλυμπίας εἰς τὰς ἀπωτάτας χώρας ἄγγελοι καὶ διεκέρυττον ἐπισήμως αὐτοὺς.
- * Εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀρχαίων μετέβαινον ἄπειρον πλῆθος. Καὶ μετέβαινον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πεζῆ.
- * Ὅλος δὲ σχεδὸν ἐκεῖνος ὁ κόσμος κητέλευσεν εἰς σκηναὶς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ πεπηγμέναις.
- * Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ἀγῶνων ἐκηρύσσοντο πανταχοῦ διακοπὴ τῶν πολέμων—ἐκεχειρία.
- * Μεγάλῃ τιμωρίᾳ ἐπεβάλετο κατὰ τοῦ τολμήσαντος νὰ παρενοχλήσῃ ὁδοιπόρον μεταβαίνοντα εἰς Ὀλυμπίαν διὰ τοὺς ἀγῶνας.
- * Φρόνων ὁ Ἀθηναῖος μεταβαίνων ποτὲ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἡλίδος συνελήφθη καὶ ἐλπίστεύθη ὑπὸ στρατιωτῶν Μακεδόνων.
- * Ἄμα τῷ ἀγγέλματι τούτῳ διέταξεν ὁ Φίλιππος αὐθωρεῖ τὴν ἀπόδοσιν τῶν λαφύρων.
- * Ἐκτὸς τούτου ὠρκίσθη δημοσίᾳ ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τῆς ληστρικῆς ταύτης πράξεως ἢ ἑναρκίᾳ τῶν ἀγῶνων δὲν ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐκεῖνους.
- * Οἱ ἀθληταὶ παρουσιάζοντο δέκα μῆνας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων ὅπως ἀσκηθῶσιν ἐν τῷ μεγάλῳ γυμνασίῳ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν τῶν Ἑλλανοδικῶν.
- * Ὁ ὄρκος δὲ τῶν ἀθλητῶν συνίστατο ὅτι ἐπὶ δέκα ὅλους μῆνας ἐξησχίθησαν εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀγῶνων, εἰς τοὺς ὁποῖους ἔμελλον νὰ διαγωνισθῶσιν.
- * Ὄρχιζοντο προσέτι οἱ ἀθληταὶ μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶσι κανένα δόλον.
- * Μετὰ τοὺς ὄρκους αὐτοὺς ἔκχμον παρακλήσεις εἰς τὸν Δία ὅπως τοὺς ἀναδείξῃ νικητὰς.
- * Κατόπιν μετέβαινον εἰς τὸ ἀποδυτήριον, ὅπου ἐξεδύοντο καὶ ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον ὅπως καταστήσῃσι τὰ σώματα των εὐκαμπτα καὶ ἔντονα.
- * Τότε οἱ Ἑλλανοδίκαι κατελάμβανον τὰς θέσεις των καὶ ἐκηρύσσοντο ἢ ἑναρκίᾳ τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου. (ἀκολουθεῖ)

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ»

Ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ ἀνωτέρου δημῶδους λογίου νὰ συνταχθῇ διήγημα.

Ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ ἦναι ὁμοία πρὸς ἐκείνην εἰς ἣν γράφονται τὰ διηγήματα τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου»

Διήγημα γεγραμμένον εἰς χυδαίαν γλῶσσαν δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Τὸ συνταχθῆσομενον διήγημα δὲν πρέπει δημοσιεύμενον νὰ καταλαμβάνῃ χῶρον περισσότερον τῆς μιᾶς σελίδος τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου».

Τὰ διηγήματα εἰσὶ δεκτὰ εἰς τὸ γραφεῖόν μου μέχρι τῆς 20ῆς Ἰουνίου ε. ε.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ δημο-

σιευθῆσονται εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ἰουλίου ε. ε.

Οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμόν ἂν δὲν ἔχῃ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἄ' βραβεῖον θὰ λαβῇ σχετικῶς τὸ καλλίτερον διήγημα τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ «Παιδικὸν φύλλον» μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως εἰς δὲ θὰ δίδεται ἐπὶ ἕν ἔτος δωρεάν τὸ περιοδικόν.

Ἐπαῖνον θὰ τύχῃ τὸ ἀμέτωπος κ'λλίτερον, εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ ὁποῖου θὰ δίδεται ἐπὶ ἕν ἔτος δωρεάν τὸ φύλλον.

Τὰ χειρόγραφα δὲν νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα τεπώνυμον ψευδώνυμον, ἡλικίαν καὶ διαμονὴν τοῦ γράφοντος.

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

Διδ.—Τί χρησιμεύουν Νίχο οἱ ὀφθαλμοί;

Νίκ.— Διὰ νὰ βλέπωμεν

Διδ.— Τὰ ὄτα;

Νίκ.— διὰ νὰ ἀκούωμεν

Διδ.— Τὰ μαλλιά;

Νίκ.— Διὰ νὰ τὰ κουρεύωμεν!

Ἐστάλη ὑπὸ «Στολοχαύστου Κανάρη»

«Φίλτατε, σοῦ ἔστειλα ἕως τώρα τέσσαρα γράμματα καὶ ἀπάντησίν σου δὲν ἔλαθον· τί νὰ ὑποθέσω τώρα; Ὅτι δὲν εἶσαι αὐτοῦ ἢ ὅτι ἀπέθανες; Ἡ τὸ ἕνα τρέχει ἢ τὸ ἄλλο. Περιμένω ἀπάντησίν σου!

Ἐστάλη ὑπὸ «Ἀτρεμῆτου Ἑλληνο»

— Ἀφοῦ μαμὰ δὲν πρέπει ν' ἀναβάλωμεν δι' αὔριον ὅτε ἡμποροῦμεν νὰ κάμνωμεν σήμερον, τότε διατὶ δὲν φέρνεις νὰ φῶμε τὴν τούρτα καὶ ἐφύλαξες δι' αὔριον;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρόσου τῆς πρώτης

— Δὲν μοῦ λὲς Φαίδων γιατί κτυπᾷε ἡ καμπάνα;

Καὶ ὁ μικρὸς Φαίδων:

— Οὔρ, καμμένη καὶ σὺ τόσο πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις! Κτυπᾷε ἡ καμπάνα γιατί τραβάει ὁ παπᾶς τὸ σχοινί!

Ἐστάλη ὑπὸ «Ἀραπάκου»

Ὁ Γεωργάκης ἀφοῦ ἔγραψε τέσσαρα γράμματα ποδὲ τὸν φίλον του Δημητράκη χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπάντησιν τοῦ ἀπέστειλε θυμωμένος καὶ πέμπτην ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἵποίαν τοῦ ἔγραψε:

Σ. Π. Φ. Πολὺ ἔξυπνο παιδί αὐτὸς ὁ Φαίδων αἱ!

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Αἴνιγμα 21

Γυρίζει κόσμον καὶ ντουνιὰ
Τῆ θάλασσα καὶ τῆ στεριά,
Ἄπ' τὸ βουνὸ γκραιμίζεται
Πέφτει καὶ δὲν τσακίζεται.

«Δίκαιος Ἀριστέιδης»

Αἴνιγμα 22.

Πόλις εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃ,
Ἄλλ' ἀκέφαλος ἂν μείνω
Καὶ ἂν μὲ ὀζυτονίσῃς
Δένδρον φίλε μου θὰ γείνω.

«Ἀθηναῖκός Ἀστῆρ»

Αἴνιγμα 23.

Τὰ δύο πρῶτα, γράμματα
Ἦρωσ τὸ δεύτερόν μου
Καὶ ὑπερήφανον πτηνόν
Εἶναι τὸ σύνολόν μου

Αἴνιγμα 24.

Εἰς τὸ στήθος σου μὲ ἔχεις
Κ' ἔχω πλάτος ἰκανόν
Τὸ μεσαῖόν μου ἂν λείψῃ
Τότε γίνομαι στενόν.

«Κορδαλὸς»

Αἴνιγμα 25.

Πρόθεσις ἀνεστραμμένη
Εἶμαι σκέπουσα ἐκτάσει·
Εἶμαι μαύρη, λευκὴν βλέπω
Ἄδελφὴν μου, θὰ μὲ χάσῃς.

«Ἐσπερία αὔρα»

Ἀῦσεις ἀσκήσεων Δ' τεύχους.

16) Πρό-θεσις = πρόθεσις — 17) Γ-ῆ-ρα-ς. — 18) Ὁ σὺ μισεῖς μὴ ποίησον. — 19) Εἶχε γεννηθῆ τὴν 29 Φεβρουαρίου. — 20) Παιδεῖαν ἐπαγγέλλεται ὁ γέτρος ἢ παιδίαν;

«Μυστὴρ»

Ἔς διακοσίους ἀνήλθον οἱ μετὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ χρωματιστοῦ φύλλου ἔγγραφεύτες νέοι συνδρομηταὶ χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας ὀλίγων ἐκ τῶν παλαιῶν μικρῶν μου φίλων. Ἄν ἐμμενοῦντο τοὺς ὀλίγους τούτους ὅλοι οἱ παλαιοὶ μου συνδρομηταὶ ἐλύετο τὸ ζήτημα τῆς δις τοῦ μηνὸς ἐκδόσεως τοῦ ἀγαπητοῦ Σας «Παιδικοῦ φύλλου». Ἐλπίζω ὅμως καὶ τοῦτο νὰ κατορθωθῇ διότι ὅλον ἐν ἔγγραφοῦνται νέοι.

— «Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ φηγουμένον, αὐτὸ τὸ καθράκι, ἔλεγε πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ κ. Γεωργίου Μουτσοπούλου ὁ μικρὸς τῆς ἀνεψίδος μόλις ἔλαβε τὸ χρωματιστὸν φύλλον. Δὲν μπορῶ νὰ πιστεῦσω ὅτι εἶναι τὸ ἀγαπητόν μου «Παιδικόν» διότι τότε ἔπρεπε νὰ ἔχη 40 δραχμὰς συνδρομὴν τὸ ἔτος. Ἄχ πότε θὰ βγάλῃς καὶ ἄλλο χρωματιστὸν φύλλον;» Πολύ ἔνωρίς ἀγαπητέ μου φίλε πάρα πολύ ἔνωρίς. Καὶ φθάνουν τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ γράμματά τῆς Ἀγγελιαφόρου περιστερίως, τῆς Ἀλόης, τοῦ Γ. Σηραδάκη ὁ ὅποιος μοὶ στέλλει καὶ ὠραίας παιδικῆν ἡχώ*, διὰ τὸν διαγωνισμὸν ἦτις θὰ δημοσιευθῇ, τοῦ Ἀμαράντου Ρόδου, τοῦ Ρὰς Μαγγόνου, τοῦ Π. Γ. Κουτσομητοπούλου ὁ ὅποιος θὰ παρακαλῆσῃ τὰς ἐφημερίδας τοῦ τόπου του νὰ γράψουν ἐν ἐκτάσει διὰ τὸ «Παιδικὸν φύλλον» τὸ ὅποιον τότεν τὸν ἐνεθουσίασε, τοῦ Κρίνου τοῦ ἀγροῦ τοῦ Γ. Σταματιάδου, τοῦ πηλαιοῦ φίλου μου, Εὐμόλου ὅστις ἤλλαξε τὸ ψευδώνυμόν του καὶ συγχάριεν τον κ. Γαλάνην διὰ τὰς εἰκόνας τοῦ προηγουμένου φύλλου καὶ εἰς τὸν ὅποιον εὐχομαὶ νὰ πανηγυρίσῃ ἐκιτοντάκις τὰ γενέθλιά του τὰ ὅποια ἐώρτασε τὴν 22 λῆξαντος εἰσελθῶν εἰς τὸ 14 ἔτος, τῆς Ἀθανασουλίδου, τῆς Ἰσοδοῦλου ἑλληνικῆς, τῶν Λάμονος καὶ Φοντίου, τοῦ Οὐρανίου τόξου, τοῦ Ν. Α. Ἀργυροῦ ὅστις εὐχεται νὰ μὲ ἴδῃ τὰχιστα ἐκδιδομένον δις τοῦ μηνὸς καὶ τὸν ὅποιον πληροφορῶ ὅτι ἡ «Ἐπετηρὶς τοῦ Συλλόγου τῶν Φιλοτέχνων» πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἀντὶ δραχμῆς, τῆς Μουσατίδος, τοῦ Ἀνθου τῶν Λειμῶνων, τῆς Κατίνας Ρουσοπούλου, τῆς Παρθενόπου τῆς Ἀγγράμπειλε καὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ὅλα γεμάτα ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸ προηρούμενον φύλλον μου. Ὅλους ὅλους σὰς εὐχαριστῶ

καλοὶ μου φίλοι καὶ σὰς στέλλω χίλια φιλήματα.

Μόνον ἓνα παιδάκι τὸ ὅποιον ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχω καὶ γείτονα ὁ ἀγαπημένος μου μικρὸς Νίκος Π. Ζαλοκώστας δὲν μοῦ ἔγραψε ἀκόμη δύο λέξεις διὰ νὰ μοῦ δεῖξῃ τὴν ἀγάπην του. Μήπως δὲν μὲ ἀγαπᾷ τάχα; Ὅταν μοῦ γραφῇ θὰ σὰς εἶπω.

«Σὲ εὐχαριστῶ καὶ σὲ εὐγνωμονοῦ» ἔλεγε συναντήσας ἐν τῷ Ζηχαροπλαστεῖῳ Ρήγγου τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ φίλου τμηματάρχου κ. Στεφ. Παρίση ὁδῶν μὲ μανθάνεις τόσῃ πράγματι. Εὐγενέτατος παιδί μὲ ἀνατροφὴν ἀρίστην.

Τέλος πίντων ἔμαθον ποῖος εἶναι ὁ μικρὸς μου Κόσσυφος ἀλλὰ δὲν ἔμαθον καὶ τὴν λύσιν τῶν αἰνιγμάτων τὰ ὅποια μοὶ ἔστειλε προχθὲς διὰ νὰ τὰ δημοσιεύσω. Τὰς περιμένω.

Εὐγε φίλτατοι Χρ. Καίσαρη καὶ Ἀθηναϊκὴ ἀστὴρ, καὶ τῶν πέντε αἰνιγμάτων αἱ λύσεις σας ὄρθαι.

Καὶ τὰς ἰδικὰς σας λύσεις ἔλαβον ἀκριπτοὶ μικροὶ μου Κ. Π. Ταμπάκοπουλε, Ἑλλησπορτε, Ἰακ. Στεμ, Ὀκειανέ, Γ. Σ. Γρηγορόπουλε, Γ. Ἀμερικάντε, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ καὶ Π. Βαλασόπουλε ὡς καὶ τὰς ἀποσταλείσας «ἀσκήσεις πνεύματος» αἱ ὅποια θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν σειράν των.

Τὰς συνδρομὰς σας ἔλαβον ἀγαπητοὶ Δ. Μαρίτσα, Λεωνίδα καὶ Σταμάτιε Παγατάκη καὶ εὐχαριστῶ καὶ σὰς καὶ τὸν φροντιστὰν διδάσκαλόν Σας κ. Γ. Τριβίτιν. Τὰ καθυστερούμενα φύλλα σὰς ἀπέστειλα.

Καὶ τὴν ἰδικὴν σου συνδρομὴν ἔλαβον φίλε Δ. Γιαννέντε ὡς καὶ τὴν τοῦ φίλου Γ. Κ. Πανυλάτου μετὰ τῶν λύσεων καὶ τὸν ἐσημεῖωσας εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

Ἄν ἐγνωρίζεις φίλτατε Μικρο-μὲγα (διότι τοῦτο τὸ ψευδώνυμον μοὶ ἀρέσει καλλίτερον) ἂν ἐγνωρίζεις λέγω μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν ἐδίδοχα τὸ χροσμέντητο γραμματάκι σου δὲν θὰ τὸ ἐτελείωνες τόσον συντόμως. Ἡ ἀδελφούλα σου Ἀλίζα δύναται νὰ λοβῇ μέρος εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς. Γράφετε μου συγνὰ γραμμὰ μὲνα ἀδελφίκα.

Ἐς ὅσα γραμματάκι ἔλαβον μετὰ τὴν 25 θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ ἐπόμενον,